

Jiří Svoboda – scénář

Jiří Svoboda je vášnivý sběratel vojenské techniky. Narodil v roce 1951 a od sedmi let navštěvoval naši 1. základní školu v Rakovníku. K lásce k vojenskému sběratelství ho přivedli dědečkové.

„Mí dědové byli oba italští legionáři a tam odcad' vznikla taková ňáká, spíš bych řek ze začátku zájem, zjistit si ňáký detaily. Pak jsem tomu už trochu propad víc. Takže jsem začal shromažďovat věci, protože, když už něco sbíráte, tak se nezastavíte u jednoho období.“

„Tohle je italskej válečnej kříž z první války, údajně ho měl teda dostat můj děda, protože byl na Pijavě střelenej do nohy a vlastně tadyta medaile je takovej impuls k tomu, že jsem se tím začal zabývat.“

Díky svému koníčku měl Jiří Svoboda tu čest setkat se s veterány 2. světové války a českými piloty RAF.

„To byli příjemní lidi a opravdu ze sebe nic nedělali. Já jsem mezi ně chodil občas v uniformě RAF, takže byli rádi, že vidí někoho mladšího v tý uniformě. Bylo bezvadný každý setkání s nima.“

Produktivní věk prožil pan Svoboda v době normalizace.

„Jsou lidi dobrý a jsou lidi špatný. Neříkám, že komunisti byli dobrý nebo špatní. Byla mezi nima řada lidí, kteří tomu věřili skálopevně, ale byli tam lidi, který tam byli z blbosti v uvozovkách nebo naopak z prospěchu.“

Pan Svoboda se dočkal Sametové revoluce s nadějí na svobodu a dokonce spoluzakládal Občanské fórum v Rakovníku.

„Až po roce 89 jsem se vlastně dostal někam vejš, protože jsem se zapojil do občanskýho fóra a pak jsem tady dělal místopředsedu ONV a později zástupce přednosty okresního úřadu.“

Bohužel naděje na demokracii přinesly i určité zklamání.

„Najednou o mně začali prohlašovat, že jsem agent STB a skutečně našli mýho jmenovce i s titulem inženýra.“

„Jenže ten můj jmenovec se nenarodil ve Slanym.“

„No a oni se snažili hodit to na mě. Což jsem jim teda vyvrátil a následně jsem dostal omluvný dopis od federálního ministra.“

„Tady bych chtěl říct: Nikdá žádnej boj předem nevzdávejte, vždycky bojujte až do konce a nenechte se odradit!“